

Kardinál Sarah o úctě k Eucharistii

Vatikán. Kardinál Robert Sarah, prefekt posv. Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, věří, že „pravda liturgie“ nakonec zvítězí. Parafrází slov Panny Marie Fatimské - často opakované kardinálem Tomáškem (*Mé Neposkvrněné Srdce nakonec zvítězí*) - vyjadřuje své přesvědčení v obsáhlé předmluvě ke knize "O podávání svatého přijímání na ruku. Historické, právní a pastorační pojednání" od italského kněze Federica Bortoliho (*La distribuzione della Comunione sulla mano. Profili storici, giuridici e pastorali*. ed. Cantagalli, stran 352).

Guinejský kardinál se odvolává na zmíněné mariánské zjevení ve Fatimě, kde Matka Boží upozornila na to, že „nevděční lidé zneuctívají Tělo a Krev Páně“. Kromě úmyslného zneuctívání jakým jsou tzv. „černé mše“, svatokrádežná přijímání a také tzv. *intercomunio*, jejichž pachatelé škodí jen sami sobě, zmiňuje prefekt vatikánské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti „subtilnější d'áblový útoky vedoucí k oslabení víry v Eucharistii mezi Božím lidem, a to rozséváním bludů a prosazováním nenáležitého zacházení s eucharistickými způsoby. V srdci věřících probíhá boj mezi archandělem Michaelem a Luciferem, který má na mušce oběť mše svaté a reálnou přítomnost Ježíše v konsekrované Hostii.“

„Tento pokus o loupež probíhá takřikajíc dvoukolejně. Za prvé je to snaha o redukci pojmu »reálná přítomnost«. Mnozí teologové nepřestávají zesměšňovat či ignorovat pojem *přepodstatnění* (*transubstantiatio*) i přes neustálé upomínání učitelského úřadu Církve. [...] „Teologická nauka o Eucharistii bývá kontaminována filosofickým omylem imanence, podle kterého myšlení neodráží, nýbrž stanovuje realitu. Reálná – bezpodmínečná - přítomnost Lásky je pak relativizována podle toho, kdo jí rozumí (*transfinalizace*) anebo se jí sytí (*transsignifikace*). Bl. Pavel VI. byl nucen zasáhnout encyklikou *Mysterium fidei*, aby vysvětlil, že oba tyto pojmy nevyjadřují náležitě eucharistické tajemství. V Nejsvětější Svátosti existuje Láska, i když ji nikdo neopětuje nebo nechápe, nepřijímá či nebere v úvahu. Je tam jako Skála, z níž v poušti tryská pramen: adoruje, vzdává díky, uděluje člověku odpuštění a vyprošuje mu potřebné milosti naprosto nezávisle na jeho myšlení. A toto všechno proto, aby člověk nakonec uvěřil a svolil k Lásce: »*Credidimus caritati*« (1 Jan 4,16 – „uvěřili, poznali jsme lásku“).

Po druhé koleji vede d'áblův „pokus odstranit ze srdce věřících *cit pro posvátno*. Zatímco pojem *přepodstatnění* vyjadřuje reálnou přítomnost Krista, *cit pro posvátno* vnímá její absolutní výjimečnost a svatost. Ztratit toto cítění právě ve vztahu k Tomu nejposvátnějšímu by bylo velké neštěstí. Jak by se to mohlo stát? Kdyby tento výjimečný pokrm byl přijímán jako obyčejné jídlo. Byl by to projev gnosticizmu, myslet si, že je možné odtrhnout lidskou víru od vnějších smyslových znamení, která jsou koherentní s tím, co znamenají, protože člověk dosahuje neviditelného řádně pouze hmatatelnými znameními, postupem od známého k neznámému, jak podotýká sv. Tomáš Akvinský (srov. *Summa Theologiae*, III, q.60, a.2, c). Druhý vatikánský koncil proto připomíná důležitost gesta, tělesných postojů a vnějších znamení a zmiňuje také jejich pedagogickou hodnotu (srov. *Sacrosanctum concilium*, 30,33).“

„Liturgie – píše dále kardinál Sarah – se skládá z mnoha drobných gest a posunků, z nichž každý je výrazem lásky, úcty a adorace ve vztahu k Bohu.“ Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti poznamenává, že během staletí se v životě a tradici Církve vyvinula určitá praxe ve vztahu k Eucharistii a svatému přijímání. „Velikost a šlechtnost spolu s nejvznešenějším výrazem lásky člověka k jeho Stvořiteli spočívá v pokleknutí před Bohem. Takto se v přítomnosti Otce modlil sám Ježíš.“

Guinejský kardinál připomněl v této souvislosti svatého Jana Pavla II. a svatou matku Terezu z Kalkaty, kteří přijímali Eucharistii vkleče a do úst, a vybízí k opětovnému přehodnocení podávání svatého přijímání.

(<https://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27232>)

Sv. Jan Pavel II. přijímá eucharistického Spasitele z rukou J. Em. Josepha kardinála Ratzingera (svého budoucího nástupce na stolci sv. Petra)